

Komentár evanjelia na nedeľu 13. týždňa v Cezročnom období (cyklus B): Narodili sme sa, aby sme žili večne

Komentár na nedeľu 13. týždňa v Cezročnom období (cyklus B). „Hovorím ti, vstaň!“. Milosť, ktorá sa nám dáva vo sviatostiach, je prísľubom večného života: milujme túto milosť a pestujme nádej na Nebo.

Evanjelium (Mk 5, 1-43)

Keď sa Ježiš znova preplavil loďou na druhý breh, zišiel sa k nemu veľký zástup a bol pri mori. Tu prišiel jeden z predstavených synagógy, menom Jairus, a len čo ho zazrel, padol mu k nohám a veľmi ho prosil:

„Dcéрка mi umiera. Poď, vlož na ňu ruky, aby ozdravela a žila.“

Ježiš odišiel s ním a za ním išiel veľký zástup a tlačil sa na neho.

Bola tam aj istá žena, ktorá mala dvanásť rokov krvotok. Veľa vystála od mnohých lekárov a minula celý majetok, ale nič jej nepomohlo, ba bolo jej vždy horšie. Keď sa dopyčula o Ježišovi, prišla v zástupe zozadu a dotkla sa jeho šiat. Povedala si totiž: „Ak sa dotknem čo len jeho odevu, ozdraviem. A hneď prestala krváčať a pocítila v tele, že je z choroby vyliečená. Ježiš hneď poznal, že z neho vyšla sila. Obrátil sa k zástupu a spýtal sa:

„Kto sa to dotkol mojich šiat?“

Jeho učeníci mu vraveli:

„Vidíš, že sa na teba tlačí zástup, a pýtaš sa: ‚Kto sa ma dotkol?‘“

Ale on sa obzeral, chcel vidieť tú, čo to urobila. Žena, vediac, čo sa s ňou stalo, prišla so strachom a chvením, padla pred neho a povedala mu celú pravdu. A on jej povedal:

„Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila. Choď v pokoji a buď uzdravená zo svojej choroby.“

Kým ešte hovoril, prišli z domu predstaveného synagógy a povedali:

„Tvoja dcéra umrela; načo ešte unúvaš učiteľa?“

Ale keď Ježiš počul, čo hovoria, povedal predstavenému synagógy:

„Neboj sa, len ver!“

A nikomu nedovolil ísť za sebou, iba Petrovi, Jakubovi a Jakobovmu bratovi Jánovi. Keď prišli k domu predstaveného synagógy, videl rozruch, plač a veľké bedákanie. Vošiel dnu a povedal im:

„Prečo sa plašíte a nariekate? Dievča neumrelo, ale spí.“

Oni ho vysmiali. Ale on všetkých vyhnal, vzal so sebou otca a matku dievčaťa a tých, čo boli s ním, vstúpil ta, kde dievča ležalo, chytil ho za ruku a povedal mu:

„*Talitha kum!*“, čo v preklade znamená: „Dievča, hovorím ti, vstaň!“

A dievča hneď vstalo a chodilo; malo totiž dvanásť rokov. I strípili od veľkého úžasu. On im prísne prikázal, že sa to nesmie nik dozvedieť, a povedal, aby dievčaťu dali jesť.

Komentár

Dnešné evanjelium hovorí o dvoch zázrakoch Ježiša Krista. Ako to niekedy býva, svätý Marek prelína jeden príbeh s druhým. Zatiaľ čo je Ježiš na ceste do domu Jaira, ktorý ho požiadal, aby uzdravil jeho dcéru, istá žena, ktorá už 12 rokov trpela chorobou súvisiacou s rituálnou nečistotou (porov. Lv 15, 25), dotýka sa Ježišových šiat s túžbou po uzdravení. Keď sa Ježiš spýtal, kto sa jej dotkol, „padla pred ním na zem“ (v. 33). Prejavila tak svoju vieru v Kristovu moc a dôveru v jeho lásku. „Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila. Choď v pokoji a buď uzdravená zo svojej choroby“ (v. 34). Toto Pánovo potvrdenie ukazuje, že zázrak si vyžadoval vieru: zázrak nie je niečo mechanické. Ale je tu ešte niečo viac: fyzické uzdravenie súvisí s ďalším, a to s duchovným uzdravením, ktoré

dáva Božiu milosť tomu, kto sa vo viere otvára Ježišovi. Pán hovorí žene: „Dcéra, tvoja viera ťa *uzdravila*“ (Mk 5, 34).

Ježiš potom pokračoval v ceste do domu Jaira, jedného z predstavených synagógy. Aj on sa pred ním poklonil a prosil ho (porov. v. 22-23). Teraz sa však zdá, že je už neskoro: „Kým ešte hovoril, prišli z domu predstaveného synagógy a povedali: *Tvoja dcéra umrela; načo ešte unúvaš učiteľa?*“ (v. 35). Ježiš ide ďalej, spolu s Petrom, Jakubom a Jánom, ktorí boli prvými povolanými učeníkmi, azda najznámejšími medzi učeníkmi. Oni sú tí, ktorí budú svedkami aj jeho premenenia, možno preto, že Ježiš chcel vo viere potešiť tých troch, ktorí ho v Olivovej záhrade nevedeli sprevádzať v jeho agónii a zaspali.

„Keď prišli k domu predstaveného synagógy, videl rozruch, plač a veľké bedákanie. Vošiel dnu a povedal im:

*Prečo sa plašíte a nariekate? Dievča neumrelo, ale spí. Oni ho vysmiali“ (v. 38-40). Táto epizóda nás nabáda pochopiť, že slovo „život“ má dva významy. Pravý život nie je ten, ktorý len dýcha, je to život v Bohu. Kristus sa na to odvoláva, zatiaľ čo tí, čo sa mu vysmievali, sa presvedčili, že dieťa zomrelo. Pán vzkriesi dieťa z mŕtvych: „Ale on všetkých vyhnal, vzal so sebou otca a matku dievčaťa a tých, čo boli s ním, vstúpil tam, kde dievča ležalo, chytil ho za ruku a povedal mu: *Talitha kum!*, čo v preklade znamená: *Dievča, hovorím ti, vstaň!* A dievča hneď vstalo a chodilo; malo totiž dvanásť rokov. I strpli od veľkého úžasu“ (v. 40-42).*

Aramejské slová nie sú čarou formulkou, ale svätý Marek nimi vyjadruje autentickosť svojho príbehu. Ježiš je vzkriesenie a zároveň život. Markovo rozprávanie môže znamenať, že Ježiš oživí dievča tak, ako oživí Lazára: vzkriesenie pre

smrteľný život. Ale konečné
vzkriesenie, keď sa Pán vráti v
posledný deň, bude vzkriesením pre
večný život. V tomto zmysle by sme
mohli výrok, že „dieťa vstalo“ (v. 42),
čítať ako príslub večného života,
keďže jej otec prosil Pána: „Vlož na
ňu ruky, aby ozdravela a žila“ (v. 23).

Aleluja dnešnej Omše v skutočnosti
prináša kľúčové čítanie, ktoré pozýva
k tejto viere vo večný život: „Náš
Spasiteľ, Ježiš Kristus, zničil smrť a
evanjeliom zjavil život“ (porov. 2 Tim
1, 10). Kristus zjavil život a
nesmrteľnosť, hovorí svätý Pavol,
ktorý potom Timotejovi pripomína,
že v nich prebýva Duch Svätý.

Boh nás stvoril, aby sme žili, počuli
sme v prvom čítaní (porov. Múd 1,
13). *Vyznanie viery* Cirkvi hovorí, že
Duch Svätý je darcom života: pôsobí
v čase Cirkvi prostredníctvom
sviatostí a v našich dušiach. Krst nám
dáva život milosti, je to veľký Boží

dar ľudstvu. Privádza nás k životu (porov. Ž 30[29]) pre osobné stretnutie s Ježišom. Sme pozvaní vysoko si vážiť toto nové stvorenie, ktoré je životom milosti, synovskou adopciou (porov. *modlitba dňa*).

Dva Pánove zázraky možno vnímať ako pozvanie k oživeniu nádeje na nebo. „Všetko robte nezištne, z čistej Lásky, akoby neexistovala odmena ani trest. Vo svojom srdci však pestujte nádej na nebo“.

Preto si vysoko ceníme milosť, ktorá k nám prichádza prostredníctvom sviatostí: obyčajne, cez sviatostnú spoveď a Eucharistiu.

Všetky sviatosti sú ovocím umučenia, smrti a zmŕtvychvstania Pána, ktoré patria k Ježišovmu poslaniu: veľkonočnému tajomstvu. Je príliš skoro na to, aby učeníci ohlasovali zázrak, pretože je neoddeliteľný od tohto veľkonočného tajomstva, ktorého hodina ešte nenastala. Ježiš

Kristus to hovorí a zároveň ako pravý Boh a zároveň „veľmi ľudský“ človek má nohy na zemi, pretože povedal, aby dali dieťaťu jesť (porov. v. 43). V Ježišovi Kristovi sa ľudské a božské navždy prelína v Láске.

Guillaume Derville // Photo:
Laura Fuhrman

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/domingo-b-to-13/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/domingo-b-to-13/)
(26.03.2025)